

(Folytatás a 10. oldalról)

Teljesen mindegy, hogy tudta vagy nem tudta akkor, hogy mit csinál, mert a sátnak kegyetlen zsarnok. Először letagadja magát, és úgy kaparint meg minket, és utána ő az, aki meggyőz arról, hogy ebből a helyzetből már nincs szabadulás. Aki egyszer Isten helyett öbenne bízott, aki Isten helyett vagy mellett tőle is kért segítséget, az az ő hatalma alá került. Van szabadulás innen, de mindezt bűnnek kell ítélni, le kell lepleznünk önmagunkban, és a Szabadítóhoz kell fordulnunk, mert csak Az segíthet rajtunk, Aki nagyobb, mint az erős fegyveres, Aki bement annak a palotájába, legyőzte és megkötözte őt. (Ld.: Lukács 11,21-22)

Hiszen éppen ezért bűn mindenféle varázslás, mágia, jóvendülés, - és sorolhatnánk vég nélkül ennek különböző fajtáit -, mert mindegyiket az jellemzi, hogy Isten nélkül, Isten ellenére, Istent megkerülve és kijátszva akar olyan ismeretekhez jutni, amiket Isten az Ő szeretetéből előlünk elrejtett. Vagy amiket *egyelőre* elrejtett, mert kímél minket, mert ismeri a mi teherbírástunkat, és Istennek minden tettét a szeretet határozza meg. Jézus ezt mondta egyszer a tanítványainak: „Sok mondani-valóm lenne még hozzátok, de azt most el nem hozdohatjátok.” Ő nem azt akarja, hogy összeroppanjunk a titkok súlya alatt, hanem azt akarja, hogy a titkok sáfárjai lehessünk. Hogy úgy tudjunk gazdálkodni az Ő kijelentett, ránk bízott, drága titkaival, hogy azokból másoknak is jó jöjjön ki, az másoknak is áldás legyen. És van, amit nem jelent ki, vagy egyelőre nem jelent ki. Ezt is megtudhatja az ember. Aki nem bíz Istenben, sőt Isten óvó akarata ellenére is be akar törni a titkok birodalmába, az betörhet, de csak Isten nélkül, Isten ellenségével szövetkezve, Isten-ellenes módon, és ezzel ő maga is Isten ellenségévé válik. Vajon mire számíthat az, aki Ővele szembe fordul, és az Ő ellenségévé lesz?! Fizetni kell, mert ennek az ára sokszor a békesége, az élete, még az üdvössége is lehet az embernek. Ezért ilyen határozott Isten Igéje.

Ezért nem ismer kivételt, és nincs enyhítés. Ha odafigyeltünk arra a két Igére, amit olvastunk, akkor világos ezekből az, hogy Isten csak egyet mond ezekre nézve: Vessétek el! Elítélni, az Ige mércéjével bűnnek ítélni, a magunk életében elvetni, abbahagyni, kimenekülni belőle, és hívő embereknek külön figyelmeztetés az, hogy ha valaha is volt dolguk effélével, akkor azt külön meg kell bánniuk. És abból utólag külön kell kérniük a szabadulást és a feloldozást, ha mégoly ártalmatlannak tűnő és széles rétegekben elterjedt babonáságról volt is szó. Hiszen éppen ezzel akar minket megtevesztetni a mi ellenségünk, hogy játékos dolognak, vagy egyszerűen csak kedves népi szokásnak, hagyomány-nak tünteti föl azt, ami halálos mérge, ami Isten elleni vétek, ami istenkáromlás. Mert amikor valaki az Isten nevével az ajkán Isten ellenségénél keres segítséget, az a legszörnyűbb istenkáromlás. És amikor a spiritiszták újabban spiritualistáknak kezdik nevezni magukat, és amikor a modern varázslás kézikönyve a „Mózes 6. és 7. könyve” címet viseli, és amikor a kártyavető a Szentháromság Isten nevét meri az ajkára venni undok tevékenysége közben,

akkor az csak annál utálatosabb az Őr előtt. És ha effélékkel hívó embernek is kapcsolata van, az a legutálatosabb, a legkevésbé menthető, és leginkább olyan, amiből meg kell térnie.

Persze az ember szeretne néha előre látni, a jövőbe látni. Szeretné tudni, mire számíthat, mit hoz a jövő, mire kell felkészülnie. Egy újesztendő küszöbén különösen is ott van ez a vágy mindannyiunkban, és erre meg is van a lehetőség. Van ennek Istentől rendelt, szent és tiszta módja is, amibe nem roppan bele az idegrendszer, amiben nem zavarodik meg a hívó ember hite, amiben nem kötözik meg kételyek és félelmek. Hogyan olvastuk ezt alapigéinkben? *"A tanításra és a bizonyosságtételre hallgassatok!"* - ezt mondja Isten. Hát beszél Ő velünk! Hát nem akarja Ő azt, hogy sötétben járjunk! Nem akar Ő bizonytalanságban tartani minket! Az Ő Igéjében kijelenti Önmagát. Megmutatja a mi utunkat. Az Ő Igéjében csodálatos ígéreteket ad nekünk, amikbe megfogódzkodhatunk, amiknek a teljesedését várhatjuk. Az Ő ígéreteihez vezető utat is megmutatja: az irányt mindig, és mindig a következő lépést is.

Egyebek közt ez a különbség a jóvendőmondók és Isten Igéje között. Isten a következő lépést mutatja meg mindig. Mi már nem értjük, hogy mi van a mögött a képes kifejezés mögött a 119. Zsoltárban, hogy "a te Igéd az én lábaimnak szövéténeke és ösvényem világossága". Az a szó, amely itt szerepel, egy közönséges asztali olajmécses volt, de egy hosszú botra tűzték, és ha valakinek sötétben kellett a hegyi ösvényeken gyalogolnia, egy ilyen szövéténeket, egy ilyen botra tűzött lámpást vitt a kezében, és azt tartotta maga előtt, nehogy szakadéka zuhanjon. Ez nem világított 100 méterre, mint egy reflektor, de a következő lépést megvilágította. Ha valaki odafigyelt és tartotta, az nem esett a szakadékba. Tudta, hogy mi az út iránya, és látta mindig a következő lépést. Így adja nekünk Isten az Ő Igéjét. Ezért olvasuk itt, hogy "erre figyeljtek". Nem azt mondja, hogy néha lapozzatok bele a Bibliába, néha hallgassatok oda. Mert ha csak egyszer-e egyszer néz oda az ember, és éppen olyankor nem néz oda, mikor ott a szakadék, akkor beleesik. Egyszer-e egyszer hiába néz bele. Vagy folyamatosan, mindig figyel valaki az Úrra ezzel a bizalommal, hogy a következő lépést mindig megvilágosítja, és ez nekem elég, mert utána jön a következő, és akkor megint ad világosságot, ha kérek, - vagy sötétségben marad, és akkor próbál más világosságot, luciferi világosságot keresni, és találhat is.

"A tanításra és a bizonyosságtételre figyeljtek!" A tanítás itt a Tóra, az Isten tanítása, az írott Ige. A bizonyosságtétel pedig az erről szóló bizonyosságtétel, aminél mindig megvan annak a csodának a lehetősége, hogy az Istenről szóló emberi bizonyosságtétel egyszer csak az Isten Önmagáról való bizonyosságtételévé lesz, és úgy érkezik meg valakihez, és maga Isten szólít meg valakit. *"Aki titeket hallgat, engem hallgat"* - ezzel bocsátotta el igehirdetői útjukra Jézus az Ő tanítványait.

Ezt mondja tehát nekünk Isten: *"Ha ezt mondják néktek, tudakozzatok a halottidőzűltől és a jóvendőmondótól, akik ne-*

tognak és mormolnak, hát nem Istenétől tudakozódik a nép, az Isten népe? A halottaktól kell tudakozódni az élő helyett, az élő Isten helyett? A tanításra és a bizonyosságtételre figyeljünk!" Legyen új évi programunk ez: **az Isten Igéjére figyelni sokkal folyamatosabban, sokkal éberebben, megfeszített figyelemmel, sokkal nyitottabban, azzal a bizonyossággal és reménységgel, hogy ettől függ, szakadékba zuhanunk-e vagy nem.**

„A te Igéd lábaimnak szövéténeke és ösvényemnek világossága.” Nem tudjuk, hogy milyen kanyarok lesznek ennek az esztendőnek az ösvényén, de azt tudjuk, hogy ez az ösvény Őhozza vezet, és hogy a következő lépést mindig megmutatja. Akinek ez elég, annak békesége lesz, az tud örvezendzni, az biztonságban érzi magát, annak lesz igazán boldog új esztendője.

Azt olvastuk az 5Móz 18-ból, hogy ne ezekre és ne azokra figyeljtek, hanem *"Prófétát támaszt néktek az Úr, Őt hallgassátok!"* Ennek az öszövetségi Igének az újszövetségi visszhangja, amikor az Atya mondja Egyszülött Fiáról: *"Ez az én Fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok!"* Őt kell nekünk hallgatni, és nem azokat, akik susmogznak és mormolnak. Őt, Aki világosan jelenti ki az Atyát, Aki annyi titkot bíz ránk, amennyit elhordozhatunk, aki egyre beljebb vezet minket az Isten titkainak a birodalmába, leleplez előttünk egyre több dolgot, reánk bíz egyre nagyobb üzenetet és evangéliumot, ha Őeléje állunk oda szomjas és engedelmességre kész szívvel. Nem kell nekünk más tennünk, mint Őt követnünk. Aki Őt követi, az nem jár sötétségben, az az Ő hatalmának az erőterében marad állandóan, és ott védve lesz ezektől a sötét hatalmaktól.

Mert Róla tudjuk, hogy legyőzte ezt a minket tönkretenni akaró ellenséget. Miért mennénk mi egy legyőzöthöz, amikor annak a legyőzőjéhez, a nálánál hatalmasabbhoz is mehetünk? De mind a kettőhöz egyidejűleg nem mehetünk, mert az azt jelenti, hogy a sötétség mentünk. Sokan azt szeretnék, hogy adja Isten az Ő vezetését, az istenfiúság nélkül. Márpedig az Ige azt mondja: *"Akiiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai" (Róm 8,14).* Ez a kettő együtt jár: az istenfiúsággal és annak a kötelezettségeivel együtt jár az Ő csodálatos követése. E nélkül tévovázás van. Az, ami alapigéink folytatásában így olvasható: *"És ezek (tudniillik akik nem a bibliai tanításra figyelnek) bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve."* (Aki járt zárt osztályokon, az előtt megelevenednek ezek a képek.) *"És lesz, hogy ha megéhezik, fölgerjed, és megátkozza királyát és Istenét, és néz fölfelé, és aztán a földre tekint, és imé, mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva"* (Ézs 8,21-22). Ez a vége a sötétség fejedelme útjának. És a világosság útja az a gyönyörű út, amelyre a mi Urunk Jézus hív minket. Ezért könyörögjünk most együtt is:

Hű pásztorunk, vezesd a Te árva nyájadat! / E földi útvesztőben Te mutass jó utat! / Szent nyomdokodba lépve, a menny felé megyünk / Ő, halhatatlan Ige, Vezérünk, Mesterünk! (A 229. ének 1. verse).